

UZASADNIENIE

1. Cel przyjęcia ustawy

W dniu 14 grudnia 2016 r. przyjęto w Strasburgu dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2014 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) - Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 37 (tzw. dyrektywa IORP 2). Dyrektywa ta ma na celu minimalną harmonizację zasad dotyczących nadzoru i zarządzania oraz organizacji instytucji pracowniczych programów emerytalnych (ang. *institutions for occupational retirement provisions* – IORP), ułatwienie mobilności pracowników między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, uregulowanie zasad działalności transgranicznej IORP oraz ułatwienie koordynacji praktyk nadzorczych Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (ang. *European Insurance and Occupational Pension Authority* – EIOPA).

Zgodnie z art. 64 ww. dyrektywy dnia 13 stycznia 2019 r. upływa termin przewidziany na przyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania. Projektowana ustawa wykonuje ten obowiązek.

2. Zakres zmienianej regulacji

Pracownicze programy emerytalne mogą być w Polsce prowadzone w jednej z czterech dostępnych form:

- 1) funduszu emerytalnego,
- 2) umowy o wnoszenie przez pracodawcę składek do funduszu inwestycyjnego,
- 3) umowy grupowego ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym,
- 4) zarządzania zagranicznego.

Zatem w polskim porządku prawnym definicję IORP zawartą w art. 6 pkt 1 dyrektywy wyczerpuje wyłącznie forma funduszu emerytalnego, a dokładnie – pracowniczego funduszu emerytalnego zarządzanego przez pracownicze towarzystwa emerytalne. Pozostałe dwie formy pracowniczego programu emerytalnego to tylko umowy z instytucjami finansowymi, zaś forma zarządzania zagranicznego to umożliwienie zagranicznym IORP prowadzenie działalności transgranicznej w Polsce. W chwili obecnej w Polsce działają 2 podmioty, które można zidentyfikować jako IORP (tj. Pracowniczy Fundusz Emerytalny *Nowy Świat* oraz Pracowniczy Fundusz Emerytalny *Orange Polska*).

W celu dokonania transpozycji przepisów ww. dyrektywy konieczne jest zatem znówelizowanie przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1449), zwanej dalej „ustawą o PPE”, oraz ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 870 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o OIFFE”.

Projektowana nowelizacja obejmuje:

1. Zmianę art. 8 ustawy o OIFFE poprzez:

a) dodanie pkt 6b, w którym określa się definicję *pracowniczego funduszu przenoszącego*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 12 dyrektywy,

b) dodanie pkt 6c, w którym określa się definicję *pracowniczego funduszu przyjmującego*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 13 dyrektywy,

c) dodanie pkt 18, w którym określa się definicję *rodzimego państwa członkowskiego*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 10 dyrektywy,

d) dodanie pkt 19, w którym określa się definicję *przyjmującego państwa członkowskiego*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 13 dyrektywy,

e) dodanie pkt 20, w którym określa się definicję *trwałego nośnika informacji*. W obecnie obowiązujących przepisach ustawy o OIFFE brak jest takiej definicji, zaś definicja określona w art. 3 pkt 54 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768 z późn. zm.) nie obowiązuje *per analogiam* w innej ustawie.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 7 dyrektywy,

f) dodanie pkt 21, w którym określa się definicję *kluczowej funkcji w systemie zarządzania*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 18 dyrektywy,

g) dodanie pkt 22, w którym określa się definicję *działalności transgranicznej*. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 19 dyrektywy.

2. Zmianę art. 13 ustawy o OIFFE przez dodanie ust. 4d, nakładającego na pracowniczego funduszu emerytalnego obowiązek udostępniania statutu funduszu na każde żądanie

członka funduszu. W dotychczas obowiązujących przepisach nie funkcjonował taki obowiązek.

Przepis jest transpozycją art. 37 ust. 4 dyrektywy.

3. Zmianę art. 21 ustawy o OIFFE przez dodanie ust. 2a, nakładającego na sąd rejestrowy, w którym zarejestrowany został pracowniczy fundusz emerytalny, obowiązek przekazywania informacji z rejestru funduszy do EIOPA. W dotychczas obowiązujących przepisach nie funkcjonował taki obowiązek.

Przepis jest transpozycją art. 9 ust. 3 dyrektywy.

4. Dodanie w ustawie o OIFFE rozdziału 2a określającego zasady zarządzania pracowniczym funduszem emerytalnym. Rozdział ten obejmuje art. 26a–26d:

- a) Art. 26a nakłada na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek przygotowania i wprowadzenia skutecznego systemu zarządzania prowadzoną działalnością. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej systemu zarządzania.

Przepis jest transpozycją art. 21 ust. 1 i 2 dyrektywy,

- b) Art. 26b nakłada na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek przygotowania pisemnego dokumentu określającego zasady zarządzania ryzykiem, audytu wewnętrznego i korzystania z outsourcingu. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Przepis jest transpozycją art. 21 ust. 3 dyrektywy,

- c) Art. 26c nakłada na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek przygotowania i prowadzenia skutecznego systemu kontroli wewnętrznej. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 21 ust. 4 dyrektywy,

- d) Art. 26d nakłada na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek przygotowania planów awaryjnych celem zapewnienia ciągłości i regularności prowadzonej działalności. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 21 ust. 5 dyrektywy,

5. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 42a nakładającego na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek wprowadzenia kluczowych funkcji: zarządzania ryzykiem oraz audytu wewnętrznego. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Przepis jest transpozycją art. 24 ust. 1–5 dyrektywy.

6. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 42b określającego cel i zakres przedmiotowy funkcji zarządzania ryzykiem. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 25 dyrektywy.

7. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 42c określającego zakres przedmiotowy funkcji audytu wewnętrznego. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 26 dyrektywy.

8. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 47b nakładającego na pracownicze fundusze emerytalne obowiązek ustanowienia i stosowania odpowiedniej polityki wynagrodzeń względem osób zarządzających funduszem oraz określającego zasady tej polityki. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 23 dyrektywy.

9. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 54a nakładającego na:

a) pracownicze fundusze emerytalne zamierzające prowadzić działalność transgraniczną – obowiązku notyfikacji takiego zamiaru organowi nadzoru (w Polsce – Komisji Nadzoru Finansowego),

b) organ nadzoru – obowiązku przekazywania zagranicznym organom nadzoru w państwie przyjmującym, informacji otrzymanych od pracowniczych funduszy emerytalnych chcących prowadzić działalność transgraniczną.

W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczących tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 11 ust. 3-5 dyrektywy.

10. Zmianę art. 62 ustawy o OIFFE przez:

a) dodanie ust. 6, w którym nakłada się na organ nadzoru obowiązek przekazania pracowniczemu funduszowi emerytalnemu uzasadnionej decyzji o cofnięciu zezwolenia na utworzenie pracowniczego towarzystwa – *de facto* ograniczającej lub wręcz uniemożliwiającej działalność pracowniczemu funduszowi. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 48 pkt 5 dyrektywy.

b) dodanie ust. 7, w którym nakłada się na organ nadzoru obowiązek przekazania do EIOPA informacji o cofnięciu pracowniczemu funduszowi zgody na utworzenie

pracowniczego towarzystwa. W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 48 pkt 5 dyrektywy.

11. Dodanie w ustawie o OIFFE rozdziału 10b określającego zasady przeniesienia transgranicznego. Rozdział ten obejmuje art. 106l-106p.

Przeniesienie transgraniczne polega na przeniesieniu przez pracowniczy fundusz emerytalny całości lub części zobowiązań programu emerytalnego, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz innych zobowiązań i praw, jak również związanych z nimi aktywów lub ich ekwiwalentów pieniężnych do pracowniczego funduszu emerytalnego – przyjmującego, znajdującego się za granicą. Fundusz przyjmujący przejmuje zatem wszystkie aktywa i środki, ale też zobowiązania funduszu przenoszącego, nie ma zatem żadnego zagrożenia dla wypłaty przyszłych świadczeń.

a) Art. 106l określa zakres przedmiotowy przeniesienia transgranicznego oraz zastrzega zwolnienie członków funduszu z ponoszenia kosztów przeniesienia transgranicznego. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 12 ust. 1-2 dyrektywy.

b) Art. 106m określa kto zatwierdza decyzję o przeniesieniu transgranicznym. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 12 ust. 3 dyrektywy.

c) Art. 106n który stanowi, że przeniesienie transgraniczne jest dokonywane za zgodą odpowiednich organów nadzoru, na wniosek, oraz określa treść wniosku o wyrażenie zgody na przeniesienie transgraniczne. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 12 ust. 4-5 dyrektywy.

d) Art. 106o który określa obowiązki odpowiednich organów nadzoru względem wniosku pracowniczego funduszu emerytalnego o wyrażenie zgody na przeniesienie transgraniczne. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 12 ust. 6-9 dyrektywy.

e) Art. 106p który nakazuje właściwemu organowi nadzoru uzasadnienie negatywnego rozpatrzenia wniosku o zgodę na przeniesienie transgraniczne oraz przyznaje prawo do odwołania się od decyzji organu nadzoru do właściwego sądu.

W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 12 ust. 10 dyrektywy.

12. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 139a, który umożliwi pracowniczym funduszom emerytalnym uwzględnianie w swoich decyzjach potencjalnych, długofalowych skutków decyzji inwestycyjnych w związku z czynnikami środowiskowymi, społecznymi i związanymi z zarządzaniem (ładem korporacyjnym) – tzw. czynnikami ESG (ang. *environmental, social, governance*). Należy zauważyć, że uwzględnianie czynników ESG, zdaniem Komisji Europejskiej, przyczynia się do wzrostu społecznej odpowiedzialności biznesu oraz lepszego dostosowania do wyzwań związanych ze zmianami klimatycznymi i społecznymi. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 19 ust. 1 dyrektywy.

13. Dodanie w art. 141 ust. 1 ustawy o OIFFE pkt 35, który umożliwi pracowniczym funduszom emerytalnym (z uwzględnieniem reguł ilościowych uzasadnionych względami ostrożnościowymi) inwestowanie w instrumenty emitowane lub gwarantowane przez Europejski Bank Inwestycyjny w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, europejskie długoterminowe fundusze inwestycyjne, europejskie fundusze na rzecz przedsiębiorczości społecznej i europejskie fundusze *venture capital* (tj. zajmujące się inwestycjami na wczesnych etapach rozwoju). Aktualnie obowiązujący katalog dozwolonych lokat aktywów pracowniczych funduszy emerytalnych nie obejmuje ww. instrumentów.

Przepis jest transpozycją art. 19 ust. 6 lit. d dyrektywy.

14. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 146b, który obliguje pracownicze fundusze emerytalne do prowadzenia i dokumentowania własnej oceny ryzyka, a także określa częstotliwość przeprowadzania tej oceny i jej zakres. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest regulacji dotyczącej tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 28 dyrektywy.

15. Dodanie w art. 152 ustawy o OIFFE ust. 4, który określa warunki, na jakich pracowniczy fundusz emerytalny może zawrzeć umowę o powierzeniu zarządzania aktywami funduszu podmiotowi zewnętrznemu, oraz warunki, jakie musi spełnić taki podmiot. Dotychczas obowiązujące regulacje nie regulowały tego zagadnienia w takim stopniu, w jakim robi to wprowadzany przepis.

Przepis jest transpozycją art. 31 ust. 3 dyrektywy.

16. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 152a, który obliguje pracownicze fundusze emerytalne do poinformowania organu nadzoru o zamiarze zawarcia umowy outsourcingu oraz upoważnia organ nadzoru do pozyskania dodatkowych informacji oraz zablokowania podpisania takiej umowy, gdyby mogła ona narazić interes członków pracowniczego funduszu. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Przepis jest transpozycją art. 31 ust. 6-7 dyrektywy.

17. Zmianę treści ust. 5 w art. 194a ustawy o OIFFE przez nałożenie na pracownicze i dobrowolne fundusze emerytalne obowiązku publikacji na ich stronach internetowych deklaracji zasad polityki inwestycyjnej funduszu. Dotychczas pracownicze i dobrowolne fundusze zobowiązane były jedynie do przekazywania deklaracji na pisemne żądanie członka funduszu.

Przepis jest transpozycją art. 30 oraz 44 dyrektywy.

18. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 194b, który obliguje pracownicze fundusze emerytalne do przekazywania członkom funduszu na piśmie, raz w roku, informacji na temat dostępnych opcji inwestycyjnych i standardowej opcji inwestycyjnej, jeżeli członkowie funduszu ponoszą ryzyko lub fundusz przewiduje więcej niż jedną opcję inwestycyjną. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Przepis jest transpozycją art. 31 ust. 2 dyrektywy.

19. Dodanie w ustawie o OIFFE art. 194c, który obliguje pracownicze fundusze emerytalne do przekazywania członkom funduszu oraz osobom, które zdecydowały się na wypłatę zgromadzonych środków w ratach, informacji o warunkach funkcjonowania funduszu, w tym o zmianach w zasadach funkcjonowania funduszu oraz wyjaśnień dotyczących skutków istotnych zmian w rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych, jeżeli profil działania pracowniczego funduszu wymaga ich utworzenia i utrzymania. W aktualnie obowiązujących przepisach brak jest takiego obowiązku.

Przepis jest transpozycją art. 37 ust. 3 dyrektywy.

20. Zmianę treści art. 208 ustawy o OIFFE przez nałożenie na organ nadzoru obowiązku niezwłocznej publikacji na swojej stronie internetowej informacji na temat sankcji administracyjnej lub innym środkiem nałożonym za naruszenie przepisów ustawowych, w tym informacji na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, chyba że takie opublikowanie zagroziłoby stabilności rynków finansowych lub trwającemu postępowaniu. W takim przypadku

organ nadzoru może opóźnić lub nawet odstąpić od publikacji informacji nt. sankcji. W dotychczas obowiązujących przepisach nie regulowano tego zagadnienia.

Przepis jest transpozycją art. 48 ust. 4 dyrektywy.

21. Zmianę art. 2 ust. 2 ustawy o PPE przez:

a) dodanie pkt 11a, w którym określa się definicję *potencjalnego uczestnika* (pracowniczego programu emerytalnego). W obecnie obowiązujących przepisach brak jest takiej definicji.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 7 dyrektywy.

b) dodanie pkt 25, w którym określa się definicję *trwałego nośnika informacji*. W obecnie obowiązujących przepisach ustawy o PPE brak jest takiej definicji, zaś definicja określona w art. 3 pkt 54 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi nie obowiązuje *per analogiam* w innej ustawie.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 6 pkt 17 dyrektywy.

22. Zmianę art. 22 ust. 2 pkt 7 ustawy o PPE przez dodanie lit. f rozszerzającej obowiązki informacyjne pracodawcy względem uczestnika programu o przekazanie informacji o zasadach przeniesienia uprawnień emerytalnych – w przypadku gdy uczestnik ma prawo do przeniesienia tych uprawnień. Obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują przekazywania takich informacji, istotnych z punktu widzenia mobilności pracownika.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 37 ust. 1 lit. j dyrektywy.

23. Dodanie w ustawie o PPE art. 22b – wprowadzającego obowiązek sporządzenia i przekazywania uczestnikowi programu dokumentu zatytułowanego *Informacja o świadczeniu emerytalnym*, który zawiera kluczowe informacje dla uczestnika programu, np.: jasne wskazanie wieku uprawniającego do otrzymania wypłaty, informacje o nabytych uprawnieniach lub zgromadzonych środkach czy wyszczególnienie kosztów odliczonych przez zarządzającego programem. Obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują obowiązku przekazywania takiego dokumentu.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 38 ust. 1-4 dyrektywy.

24. Dodanie w ustawie o PPE art. 22c – określającego zakres informacji, do otrzymania których mają prawo potencjalni uczestnicy przed przystąpieniem do programu, w tym o dostępnych opcjach inwestycyjnych, osiągniętych w przeszłości wynikach czy o uwzględnianiu w zarządzaniu czynników związanych ze środowiskiem, klimatem, czynników społecznych i związanych z ładem korporacyjnym. Obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują obowiązku przekazywania takiego dokumentu.

Proponowany przepis jest transpozycją art. 41 ust. 1-2 dyrektywy.

3. Oczekiwane rezultaty

Oczekuje się, że wprowadzenie rozwiązań zaprojektowanych w procedowanej ustawie polepszy dostęp uczestników i potencjalnych uczestników pracowniczych programów emerytalnych do rzetelnej informacji, a co za tym idzie przyczyni się do podejmowania bardziej świadomych decyzji przez zainteresowanych.

Ponadto oczekuje się, że dzięki wprowadzeniu projektowanych rozwiązań usprawniony zostanie proces wymiany kluczowych informacji między pracowniczymi funduszami, organami nadzoru i EIOPA, poprawi się poziom bezpieczeństwa inwestycji w związku z wprowadzeniem odpowiedniej polityki wynagrodzeń oraz zasad polityki inwestycyjnej, a także zwiększy się mobilność pracowników, dzięki umożliwieniu pracowniczym funduszom emerytalnym prowadzenia działalności transgranicznej.

4. Wpływ projektowanych zmian na mikro-, małych i średnich przedsiębiorców

Proponowane rozwiązania pozostają bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Instytucje pracowniczych programów emerytalnych są prowadzone obecnie przez 2 duże podmioty działające na polskim rynku.

Rozwiązania proponowane w projektowanej ustawie mogą spowodować wzrost obciążeń dla pracodawców oraz pracowniczych funduszy emerytalnych, ponieważ rozszerzają zakres przekazywanych pracownikom przez pracownicze fundusze informacji, a także nakładają – w związku z wymaganiami UE – obowiązek wprowadzenia procesu zarządzania ryzykiem, dotychczas nie obecny w polskim prawie. Realizacja tych obowiązków może wymagać zaangażowania pracowników – właścicieli konkretnych procesów obarczonych ryzykiem.

5. Data wejścia w życie

Proponuje się, by projektowana ustawa weszła w życie w po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, ponieważ w dniu 13 stycznia 2019 r. mija termin na dokonanie wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/2341.

6. Informacja na temat konieczności notyfikacji oraz przeprowadzonych konsultacji

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej. Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm

i aktów prawnych (Dz. U. z 2002 r., poz. 2039 oraz z 2004 r., poz. 597), dlatego nie podlega procedurze notyfikacji.

Zgodnie z § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt nie podlega opinii właściwych instytucji i organów Unii Europejskiej, w tym Europejskiego Banku Centralnego.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, a także skierowany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych z reprezentatywnymi organizacjami pracodawców, związków zawodowych i organizacji branżowych oraz pod obrady Rady Dialogu Społecznego.